1

יב וילכו אחיו לרעות את־צאן אביהם בשכם:
יג ויאמר ישראל אל־יוסף הלוא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני:
יד ויאמר לו לך־נא ראה את־שלום אחיך ואת־שלום הצאן והשבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה:
טו וימצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה־תבקש:
טז ויאמר את־אחי אנכי מבקש הגידה־נא לי איפה הם רעים:

טו כי־גנב גנבתי מארץ העברים וגם־פה לא־עשיתי מאומה כי־שמו אתי בבור:

** פרק מא

יד וישלח פרעה ויקרא את־יוסף ויריצהו מן־הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל־פרעה:
טו ויאמר פרעה אל־יוסף חלום חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו:
טז ויען יוסף את־פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את־שלום פרעה:

לב ועל השנות החלום אל־פרעה פעמים כי־נכון הדבר מעם האלהים וממהר האלהים לעשתו:
לג ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתהו על־ארץ מצרים:
לד יעשה פרעה ויפקד פקדים על־הארץ וחמש את־ארץ מצרים בשבע שני השבע:
לה ויקבצו את־כל־אכל השנים הטבות הבאת האלה ויצברו־בר תחת יד־פרעה אכל בערים ושמרו:
לו והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיין בארץ מצרים ולא־תכרת הארץ ברעב:
לז וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל־עבדיו:
לח ויאמר פרעה אל־עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו:

ד תורה צוה־לנו משה מורשה קהלת יעקב:
ה ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל:
ו יחי ראובן ואל־ימת ויהי מתיו מספר:
ז וזאת ליהודה ויאמר שמע יהוה קול יהודה ואל־עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה:
ח וללוי אמר תמיך ואוריך לאיש חסידך אשר נסיתו במסה תריבהו על־מי מריבה:
ט האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת־אחיו לא הכיר ואת־בנו לא ידע כי שמרו אמרתך ובריתך ינצרו:
י יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל ישימו קטורה באפך וכליל על־מזבחך:
יא ברך יהוה חילו ופעל ידיו תרצה מחץ מתנים קמיו ומשנאיו מן־יקומון:
יב לבנימן אמר ידיד יהוה ישכן לבטח עליו חפף עליו כל־היום ובין כתפיו שכן:
יג וליוסף אמר מברכת יהוה ארצו ממגד שמים מטל ומתהום רבצת תחת:
יד וממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים:
טו ומראש הררי־קדם וממגד גבעות עולם:
טז וממגד ארץ ומלאה ורצון שכני סנה תבואתה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו:
יז בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח יחדו אפסי־ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה:
יח ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך:
יט עמים הר־יקראו שם יזבחו זבחי־צדק כי שפע ימים יינקו ושפני טמוני חול:

4. משנה אבות ד'

א. בן־זומא אומר, איזהו חכם, הלומד מכל־אדם שנאמר מכל־מלמדי השכלתי כי עדותיך שיחה לי: איזהו גבור, הכובש את־יצרו שנאמר טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר: איזהו עשיר, השמח בחלקו שנאמר יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא: איזהו מכבד, המכבד את־הבריות שנאמר כי מכבדי אכבד ובזי יקלו:

5. גמרא סוטה י"א

"וישלחהו מעמק חברון"
א"ר חנינא בר פפא בעצה עמוקה של אותו צדיק שקבור בחברון דכתיב "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך"

6. רש"י

(יג) הנני - לשון ענוה וזריזות
נזדרז למצות אביו ואעפ"י שהיה
יודע באחיו ששונאין אותו:

רש"י

ויגלח. מפני כבוד המלכות
(כ"ו פס' טו) (טו) תשמע חלום לפתור אתו. תאזין ותבין חלום לפתור אותו: שמע. לשון הבנה
(טז) בלעדי. אין החכמה משלי אלא אלהים יענה. יתן ענייה בפי לשלום פרעה:

7. רמב"ם הל' חנוכה * פרק ג'

בבית שני כשמלכי יון גזרו גזרות על ישראל ובטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצות. ופשטו ידם בממונם ובבנותיהם ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות וטמאו הטהרות. וצר להם לישראל מאד מפניהם ולחצום לחץ גדול עד שריחם עליהם אלהי אבותינו והושיעם מידם והצילם וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום והושיעו ישראל מידם והעמידו מלך מן הכהנים וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנים עד החרבן השני: ב וכשגברו ישראל על אויביהם ואבדום בכ"ה בחדש כסלו היה ונכנסו להיכל ולא מצאו שמן טהור במקדש אלא פך אחד ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד והדליקו ממנו נרות המערכה שמונה ימים עד שכתשו זיתים והוציאו שמן טהור: ג ומפני זה התקינו חכמים שבאותו הדור שיהיו שמונת הימים האלו שתחלתן מליל כ"ה בכסלו ימי שמחה והלל ומדליקין בהן הנרות בערב על פתחי הבתים בכל לילה ולילה משמונת הלילות להראות ולגלות הנס. וימים אלו הן הנקראין חנוכה והן אסורין בהספד ותענית כימי הפורים, והדלקת הנרות בהן מצוה מדברי סופרים כקריאת המגלה.

** פרק ד'

יב מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד וצריך אדם להזהר בה כדי להודיע הנס ולהוסיף בשבח האל והודיה לו על הנסים שעשה לנו. אפילו אין לו מה יאכל אלא מן הצדקה שואל או מוכר כסותו ולוקח שמן ונרות ומדליק: יג הרי שאין לו אלא פרוטה אחת ולפניו קידוש היום והדלקת נר חנוכה מקדים לקנות שמן להדליק נר חנוכה על היין לקידוש היום הואיל ושניהם מדברי סופרים מוטב להקדים נר חנוכה שיש בו זכרון הנס.

** הל' חנוכה פרק ד'

היה לפניו נר ביתו ונר חנוכה או נר ביתו וקידוש היום נר ביתו קודם משום שלום ביתו שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו. גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:

8. שם משמואל

והנה ישראל בימי יונים היו בתכלית הצרות מאד מאד, כמ"ש הרמב"ם שפשטו ידם בממונם ובבנותיהם ובטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות ולחצום לחץ גדול מאד עד דכרוכה של נפש, עד שנקודת היהודות התפרצה מקרב עומק לבם בכח גדול מאד ולבשו עוז ותעצומות ובטחו בהש"י ונתנו נפשם בכפם לעמוד מועטים נגד מרובים לא בכח ידם כי אם בעיניים נשואות השמימה ובתפלה ובתחנונים, והנה היו כדמיון הקשת ועלתה תפלתם ומסירת נפשם למעלה, ומשם באה ישועתם.

9.

ומי שלבו לב אדם באמת, ויודע את ערך יקרת התעודה של אהבת ד', והאשר הכללי הכרוך עמה, לא תרפינה ידיו למעשה גם ממכאובים היותר נוראים בפעל. על כן צריך לזה גם כח גבורה נפשית ואמץ רוח חזק מאד, עשוי לבלי חת, ועל כן אחת מהחובות החנוך התורני הוא אמיצות הרוח, שתהיה מתלוה אל בירור השכל וקדושת המדות, ורק אז תוכל אהבת ד' להיות עומדת גם במעמד של נטילת הנפש, שהוא מצויר רק ע"י יסורין מאריכין. "עזה כמות אהבה".

. ומכלל מדת הגבורה הוא, שכל דבר שכבר הסכים בנפשו, שצריך להשתדל בו מצד חובת שלמותו, תהי' ההסכמה חזקה אצלו, ולא יקרין בכל פרטיה הרכים וגבורות נפשו תדריכהו, שיעשה בחשק טהור את המעשים הגורמים לבצע תכלית נאה גם בהיותם בדרך רחוקה ...

... החסיד במס"י ביאר בהקדמתו סיבת מניעת ומיעוט הלימוד בעניני העבודה, כמו האהבה והיראה ותיקון המדות, שהוא מפני שהפרסום גדול בחיובם הכללי וע"כ סוברים כנ"א שא"צ לעיין בהם ביסודותיהם ובפרטיהם; אכן יש עוד סיבה עקרית ביותר לזה, והוא חסרון מדת הגבורה, שכשמתחיל האדם לעיין בעניינים אלו העניינים הנשגבים הוא מתהרהר ונחלש מצד ראותו עצמו רחוק מהשלמת החיובים הגדולים אשר בהם. ע"כ צריך לזה גבורה גדולה, שכרעתו שעיקר השלמות תלוי בהשלמת ידיעת התורה לאמתתה לא יפול לבבו ויעיין בכל דרכי העבודה והחסידות, ולא יחרד יותר מדאי מפני ראותו עצמו רחוק מהם, רק בישוב־הדעת ובגבורת־נפש יחרן להשתדל להקנות לעצמו שלמותם, וכשתשלם לו בהם ההכנה באמתת איזה פרט נכון שיהי' ראוי להתקבל אצלו למעשה

3. זכריה ב'

יד רני ושמחי בת־ציון כי הנני־בא ושכנתי בתוכך נאם־יהוה:
טו ונלוו גוים רבים אל־יהוה ביום ההוא והיו לי לעם ושכנתי בתוכך וידעת כי־יהוה צבאות שלחני אליך:
טז ונחל יהוה את־יהודה חלקו על אדמת הקדש ובחר עוד בירושלם:
יז הס כל־בשר מפני יהוה כי נעור ממעון קדשו:

ג'

א ויראני את־יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן עמד על־ימינו לשטנו:
ב ויאמר יהוה אל־השטן יגער יהוה בך השטן ויגער יהוה בך הבחר בירושלם הלוא זה אוד מצל מאש:
ג ויהושע היה לבש בגדים צואים ועמד לפני המלאך:
ד ויען ויאמר אל־העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים הצאים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אתך מחלצות:
ה ואמר ישימו צניף טהור על־ראשו וישימו הצניף הטהור על־ראשו וילבשהו בגדים ומלאך יהוה עמד:
ו ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר:
ז כה־אמר יהוה צבאות אם־בדרכי תלך ואם את־משמרתי תשמר וגם־אתה תדין את־ביתי וגם תשמר את־חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה:
ח שמע־נא יהושע הכהן הגדול אתה ורעיך הישבים לפניך כי־אנשי מופת המה כי־הנני מביא את־עבדי צמח:

זכריה ד'
פרק ד'

ד ואען ואמר אל־המלאך הדבר בי לאמר מה־אלה אדני:
ה ויען המלאך הדבר בי ויאמר אלי הלוא ידעת מה־המה אלה ואמר לא אדני:
ו ויען ויאמר אלי לאמר זה דבר־יהוה אל־זרבבל לאמר לא בחיל ולא בכח כי אם־ברוחי אמר יהוה צבאות:
ז מי־אתה הר־הגדול לפני זרבבל למישר והוציא את־האבן הראשה תשאות חן חן לה:
ח ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
ט ידי זרבבל יסדו הבית הזה וידיו תבצענה וידעת כי־יהוה צבאות שלחני אליכם:
י כי מי בז ליום קטנות ושמחו וראו את־האבן הבדיל ביד זרבבל שבעה־אלה עיני יהוה המה משוטטים בכל־הארץ:

פרק ו'

ט ויהי דבר־יהוה אלי לאמר:
י לקוח מאת הגולה מחלדי ומאת טוביה ומאת ידעיה ובאת אתה ביום ההוא ובאת בית יאשיה בן־צפניה אשר־באו מבבל:
יא ולקחת כסף־וזהב ועשית עטרות ושמת בראש יהושע בן־יהוצדק הכהן הגדול:
יב ואמרת אליו לאמר כה אמר יהוה צבאות לאמר הנה־איש צמח שמו ומתחתיו יצמח ובנה את־היכל יהוה:
יג והוא יבנה את־היכל יהוה והוא־ישא הוד וישב ומשל על־כסאו והיה כהן על־כסאו ועצת שלום תהיה בין שניהם:

2. שמואל א' ל'

ד וישא דוד והעם אשר־אתו את־קולם ויבכו עד אשר אין־בהם כח לבכות:
ה ושתי נשי־דוד נשבו אחינעם היזרעלית ואביגיל אשת נבל הכרמלי:
ו ותצר לדוד מאד כי־אמרו העם לסקלו כי־מרה נפש כל־העם איש על־בנו ועל־בנתיו ויתחזק דוד ביהוה אלהיו:
ז ויאמר דוד אל־אביתר הכהן בן־אחימלך הגישה־נא לי האפוד ויגש אביתר את־האפוד אל־דוד:
ח וישאל דוד ביהוה לאמר ארדף אחרי הגדוד־הזה האשגנו ויאמר לו רדף כי־השג תשיג והצל תציל:
ט וילך דוד הוא ושש־מאות איש אשר אתו ויבאו עד־נחל הבשור והנותרים עמדו:
י וירדף דוד הוא וארבע־מאות איש ויעמדו מאתים איש אשר פגרו מעבר את־נחל הבשור:
יא וימצאו איש־מצרי בשדה ויקחו אתו אל־דוד ויתנו־לו לחם ויאכל וישקהו מים:
יב ויתנו־לו פלח דבלה ושני צמקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא־אכל לחם ולא־שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות:
יג ויאמר לו דוד למי־אתה ואי מזה אתה ויאמר נער מצרי אנכי עבד לאיש עמלקי ויעזבני אדני כי חליתי היום שלשה:
יד אנחנו פשטנו נגב הכרתי ועל־אשר ליהודה ועל־נגב כלב ואת־צקלג שרפנו באש:
טו ויאמר אליו דוד התורדני אל־הגדוד הזה ויאמר השבעה לי באלהים אם־תמיתני ואם־תסגרני ביד־אדני ואורדך אל־הגדוד הזה:
טז וירדהו והנה נטשים על־פני כל־הארץ אכלים ושתים וחגגים בכל השלל הגדול אשר לקחו מארץ פלשתים ומארץ יהודה:
יז ויכם דוד מהנשף ועד־הערב למחרתם ולא־נמלט מהם איש כי אם־ארבע מאות איש־נער אשר־רכבו על־הגמלים וינסו: